

AMANDA PROWSE

Verhaal van
een moeder

deel 1



GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

Het lampje van een kleine camera knipperde naar het tweetal dat zat te wachten om te worden binnengelaten. Een vrouw kwam half overeind en hief haar hand, toen ze dokter Boyd herkende. Ze duwde op een zoemer buiten het zicht, en er zwaaide een deur open die toegang bood tot een grote, vierkante hal. De vrouw zat achter een gebogen receptiebalie van licht hout, met een lange rij postvakken aan de muur achter zich. De ruimte was eenvoudig ingericht: grotendeels witte muren, accessoires in frisse kleuren op het bureau – rode mappen, groene pennenhouders – en een grote gele klok aan de muur, die luid tikte. De plek straalde de nepvrolijkheid uit van een kinderziekenhuis.

Zonder dat iemand hem vertelde wat de gebruikelijke procedure was, tekende dokter Boyd voor hen beiden een boek en wachtte. Een zwaargebouwde vrouw van onduidelijke leeftijd kwam de hal in, met een houding die iedereen die het wilde zien duidelijk maakte dat ze hier niet wilde zijn. Ze negeerde de twee en liep met een armvol dossiers haastig langs hen heen.

Toen verscheen er een glimlachende verpleegkundige. Ze doorzocht Jessica's weekendtas en fouilleerde haar. Jessica was beleefd en zei niets. Haar eerdere argwaan verdween. Het was een opluchting dat ze hier een beetje rust zou krijgen. Tot nog toe was het niet zo eng als ze had verwacht. De verpleegkundige leek aardig en was zakelijk. 'Ik breng je nu naar je kamer. Goed, Jessica?'

Ze knikte. Dokter Boyd liep naar een wachtkamer die aan de receptie grensde, en daarna zag ze hem niet meer. Ze werd meegenomen dieper het gebouw in. Achter de ziekenhuisachtige receptieruimte zag het er een beetje uit als een goedkoop hotel, met als enige verschil dat er in plaats van tapijttegels grijs linoleum op de vloer lag. Aan de muur waren romantische afbeeldingen vastgeschroefd, van weiden vol bloemen en de zon die achter glooiende heuvels opkwam. De verpleegkundige stak haar arm door die van Jessica, alsof ze bejaard of slecht ter been was. Daar moest Jessica om glimlachen. Hoewel ze geen van beide was, moest ze toegeven dat het een hele troost was dat ze onderweg naar haar kamer op deze vrouw kon steunen.

'Komt Matthew later hiernaartoe?' Ze besepte

dat ze niet fatsoenlijk afscheid van hem had genomen.

‘Nee, vanavond niet.’ De verpleegkundige klopte op Jessica’s arm.

‘Morgen dan?’

Daar gaf de verpleegkundige geen antwoord op. Jessica vroeg zich af of ze de vraag wel had gehoord.

‘Komt hij morgen hiernaartoe?’ vroeg ze op iets luidere toon.

De verpleegkundige knipperde met haar ogen en bleef zwijgen. Jessica slikte. Ze vroeg zich af of ze iets verkeerd had gezegd. Ze kon zich niet herinneren waar Matthew was en waarom hij niet bij haar was, maar omdat de verpleegkundige niets zei, had ze het gevoel dat ze er beter over kon ophouden.

De rubberen zolen van de schoenen van de vrouw piepten op het glimmende linoleum. Plots klonk er een oorverdovende jammerkreet. Als aan de grond genageld bleef Jessica staan. De adem stakte in haar keel. Ze greep de hand van de verpleegkundige vast.

‘Niets aan de hand, Jessica. Er is gewoon iemand aan het roepen. Je hoeft niet bang te zijn.’ De verpleegkundige glimlachte en gaf een kneepje in haar hand, wat een beetje hielp.

De vrouw trok aan een sleutelkaart die aan een veer vast zat en hield hem tegen een klein zwart paneel naast een brede deur. De deur zwaaide naar buiten open en ze liepen het ver-lengde van de gang in. Het tl-licht boven hun hoofd was zo schel dat ze haar ogen tot splé-tjes kneep om ze ertegen te beschermen. Jessi-ca's blik viel op een kastje dat hoog aan de muur was bevestigd, vol injectieflacons en spuitens. Ze probeerde er niet aan te denken wanneer die nodig waren en wat erin zat.

Opeens bleven ze staan. Weer trok de vrouw de sleutelkaart tevoorschijn, en ze haalde hem langs het paneel naast weer een deur. Jessica zag dat er boven in de deur een raampje zat. Ze liep de kleine kamer binnen en liet haar blik over de ladekast met melamine bovenblad en het eenpersoonsbed in de hoek gaan. Het raam was voorzien van tralies en lichtgrijze lamellen, die haar aan een kantoorgebouw deden den-ken. Ze ging op het bed zitten en streek met haar handen over de blauwe deken, van het soort dat ze alleen ooit in een ziekenhuis had gezien. Hij was netjes onder de matras inge-stopt, met een wit laken eronder dat bovenaan was omgeslagen, zodat de deken een brede, witte rand had. Ook hier was de vloer brand-

schoon en piepte hij als je erover liep. Ze vond het fijn dat alles zo schoon en stofvrij was. Het maakte het makkelijker na te denken.

Een andere vrouw kwam de kamer in gebeend. Ze leek minder vriendelijk dan de eerste en had een klembord bij zich. Ze ging op de oranje plastic stoel zitten, die kraakte onder haar gewicht, en legde het klembord op haar schoot. 'Ik moet je een paar vragen stellen.' Ze trok met haar mond alsof ze geïrriteerd was of haast had.

Jessica knikte.

'Je weet waar je bent, hè?' zei ze vinnig.

Weer knikte ze.

'Rustig aan,' zei de vriendelijke verpleegkundige tegen haar collega.

'Rustig aan? Je weet toch wat ze heeft gedaan?' snauwde de vrouw.

Jessica voelde haar lijf trillen.

'Heb je de afgelopen vierentwintig uur zelfmoordgedachten gehad?' De vrouw staaarde haar aan op een manier waarbij ze zich erg ongemakkelijk voelde.

Ze schudde haar hoofd en keek omlaag naar haar schoot.

'Zeg het maar gewoon, Jessica. We zijn hier om je te helpen.' De stem van de aardige

verpleegkundige klonk zacht en vriendelijk, ondanks de afkeurende trek om de mond van haar collega.

Plotseling gingen haar gedachten naar haar huwelijksdag. Ze herinnerde zich dat ze was opgestaan om te proberen Jake en Matthews andere vrienden stil te krijgen, zodat Matthew iets kon zeggen. 'We wisten allemaal wel dat Jess de verleiding niet zou kunnen weerstaan er tijdens de toespraken nog even tussen te komen, hè? Kennelijk zal ik moeten leren hoe ik haar stil kan krijgen, niet alleen nu, maar ook de rest van ons getrouwde leven. Roger is zo aardig geweest me deze te geven voor nood-situaties.' Ze zag de oorbeschermers nog voor zich die haar vader hem gegeven zou hebben.

Nu was het alsof haar leven niet meer van haarzelf was. Zonder haar instemming was er een beslissing genomen. Mensen waren over haar gaan praten, in de hal, aan de telefoon, hun mond met een hand afgeschermd. Vanaf dat ogenblik was ze niet meer voor zichzelf verantwoordelijk geweest. Eerst was ze best opgelucht en een beetje bang geweest, maar naarmate de tijd verstreek, had ze zich steeds minder opgelucht gevoeld en was ze steeds banger geworden. Als ze niet verantwoordelijk

was voor zichzelf, hoe kon ze dan de controle houden over wat er met haar gebeurde? Het antwoord op die vraag was dat ze dat niet kon.

De tranen kwamen snel en onverwacht. Ze bleef stil, terwijl hete druppels verdriet over haar wangen stroomden en haar neus en keel verstopten.

‘Waar ben ik naartoe verdwenen? Wat is er met me gebeurd?’

1

Het was een prachtige dag in mei. Vlinders met oranje punten aan hun vleugels dansten in de heldere, blauwe lucht en kusten de zonnig gele bloemen waarop ze neerstreken. De appelbomen stonden in volle bloei. Sommige van de roze-met-witte bloesems waren omlaag gevallen en vormden een bloementapijt, waar de gasten overheen liepen.

In de feesttent weerklonk het heldere geluid van een vork waarmee tegen de zijkant van een glas werd getikt. De aanwezigen dempten hun stem, en gasten die naar een andere tafel waren gelopen om gehurkt op de kokosmatten met hun vrienden te praten, zochten hun eigen plaats weer op. Groepjes jonge vrouwen kwamen arm in arm op een drafje terug van het toilet, fris geparfumeerd en met hun glinsterende minitasje stevig in hun hand. Drie knappe serversters laveerden door het doolhof van tafeltjes en deelden glazen koele champagne uit voor als er straks getoost ging worden. Jessica voelde een golf van blijdschap over zich heen komen. Haar dag was perfect.

Het was het soort huwelijk waarover ze in tijdschriften had gelezen, het soort gebeurte-

nis dat je in films zag, volkomen anders dan hoe ze het zich voor een vrouw zoals zij had voorgesteld. Haar vader en moeder vonden pasta exotisch eten, ze was opgegroeid in een wereld van waardebonnen, spaarzegels en zuinigheid, haar schooluniform kwam uit de tweedehandswinkel en zo lang als ze zich kon herinneren, had ze elk jaar voor haar verjaardag een boekenbon gekregen. Nu was ze aanwezig bij de prachtigste bruiloft die ze ooit had bijgewoond, en zij was de bruid! Het leek wel een sprookje, zoals haar moeder eerder die dag tegen haar had gezegd.

Matthew was in een heel ander gezin opgegroeid dan zij. Ze trouwde met een man wiens ouders even makkelijk naar Frankrijk wipten als die van haar naar de supermarkt. Ze waren het type mensen dat wist welke wijn je bij vis hoorde te drinken, en aan de eettafel maakten ze grapjes over het kabinet en deelden ze grappige stukjes met elkaar die ze op Radio Four hadden gehoord. Het was een heel andere wereld dan die van haar. Toen ze was voorgesteld aan zijn ouders, had ze zowel ontzag als angst gevoeld, in gelijke mate. Nu, een jaar later, waren beide minder geworden. Ietsje.

Polly holde om de hoofdtafel heen en legde